

07.01.2025. - ..

The Boy with the Angelic Face.

1.	Chlapec s anjelskou tvárou.....	2
2.	Konflikt	8
3.	Jennifer	22

1. Chlapec s anjelskou tvárou

Detská izba. Bežná súčasť väčšiny rodinných domov, a predsa iná. Na kráľovstvo jediného nedospelého člena domácnosti, bola až neskromne priestranná, presvetlená dvojicou nadrozmerných okien s výstupom na balkón. Čidlom ovládané žalúzie automaticky prispôbovali polohu intenzity slnečného žiarenia. Teraz, v skoré aprílové ráno, ostávali takmer celkom odklopené.

Izba nevynikala len veľkorysým pôdorysom. Moderne zariadená, nechýbal veľkoplošný televízor pre domáce kino, hi-fi súprava doplnená dvojicou reproduktorov, pracovný stôl s výkonným počítačom, vysokorýchlostný Internet i skromne využívaný projektor visiaci zo stropu ako netopier. Početné police skriniek obťažovali knihy, atlasy, encyklopédie či učebnice, zoradené v úhladných radoch, podľa mena a dôležitosti. Skrine na šatstvo z borovicového masívu ostávali zavreté. Pod oknom sa vynímal astronomický ďalekohľad s modulom pre vzdialené ovládanie. Syntetizátor nahrádzajúci klavír z prízemí, susedil s elektrickou gitarou uloženou v ochrannom puzdre. Široká dvojposteľ typická pre rodičovské izby poskytovala dosť miesta nielen na spanie, ale i leženie či štúdium.

Steny nezdobili plagáty spevákov, hercov, pochybných influencerov či infantilných superhrdinov - typická výbava detských izieb väčšiny rovesníkov jej majiteľa. Nad pracovným stolom trónila majestátna mapa sveta v historickom prevedení, vianočný dar, ktorý si obdarovaný sám vybral. Rámus rockovej či metalovej hudby, charakteristickej pre deti pubertálneho veku, nahrádzalo ticho, prerušované rýchlou ozvenou kláves zručného pisateľa.

Na posteli sedel chlapec. Opretý o naskladané vankúše, intenzívne búšil do klávesnice výkonného notebooku. Myšlienka za myšlienkou, úvaha za úvahou, pocit za pocitom končili natrvalo zaznamenané v elektronickom súbore, ktorého kópiu operačný systém v pravidelných intervaloch prenášal na vzdialené úložisko počítačového cloudu.

Neboli to myšlienky a úvahy zodpovedajúce mysli 13 ročného dieťaťa. Aspoň nie bežného 13 ročného dieťaťa. No Lucas bol výnimočný. Každý to o ňom tvrdil. Nielen starostliví rodičia, u ktorých sa prehnane vystatovačný názor na jednorodeného syna v spoločnosti priateľov a známych prirodzene očakáva. Vyučujúci, spolužiaci, rodičia, učiteľka klavíra, tréner vodného póla, otcovi kolegovia, susedia - pre všetkých bol Lucas výnimočný, temer génus. A nebol za tým iba nespochybniteľne vysoký intelekt, genetický dar oboch rodičov, opakovane potvrdzovaný výsledkami inteligenčných testov. Lucas disponoval i fyzickou krásou. Súmerná tvár, veľké tmavé oči, gaštanové vlasy padajúce do čela, atletická, pravidelným športovaním vytrénovaná postava. Krásavec, za ktorým sa obzrie nejedna spolužiačka či (závisťou) spolužiak.

Lucas nič z toho v toto skoré pondelkové ráno nevnímal. Koncentrovaný na písanie, snažil sa zachytiť každý poryv mysle, čo mu počas predĺženého zaspávania skrsol hlavou, skôr než ich odplavia banality nastupujúceho týždňa.

Hľadiac do monitora, na chvíľu zastal. Nesúrodý zhuk poznámok o sebe, svojich rodičoch, zmysle života, otravnosti nekonečného stereotypu i pokryteckom svete dospelých si vyžadujú rozsiahlu editáciu, kým sa ich odváži publikovať na anonymne založenej web stránke, adresu ktorej pozná jediná osoba na svete. Ten komu môže plne dôverovať.

"Život je banalita. Prázdný, bezvýznamný, zbytočný. Ako ja !" Trojicu stručných viet vynímajúcich sa uprostred monitora Lucas zvýraznil zväčšeným fontom.

"Pondelok ráno. Bože, ako nenávidím pondelky. Stereotyp opäť začína. Vstávanie, škola, hodina klavíru, domáce, spánok. V utorok to isté, až na klavír. V stredu tréning. Štvrtok, piatok, krátky víkend a cyklus pokračuje. Škola, kde väčšinu z naučeného do mesiaca zabudnem, nekonečné hodiny klavíru, hoci virtuódom nikdy nebudem, tréning športu, do ktorého ma donútili. Týždeň čo týždeň, mesiac po mesiaci, celý rok, až do nedlhých prázdnin. Prázdnin na ktoré sa vždy tak infantilne teším, aby som ich rovnako ako tie predošlé, prežil zabíjajúc nudu poflakovaním sa po dome, či obligátnou dovolenkou s rodičmi, kdesi na horách či pri mori. A potom zas a znova, dookola to isté, ako na obrom roller coasteri z ktorého nejde vystúpiť. Načo je to dobré ? Aký to má význam ?" Lucas si povzdychol. Predstava vlastnej bezvýznamnosti ho ubíjala.

"Áno, otec, ten to vie. Dospelí vedia vždy všetko. A na všetko majú plán. Musíš sa veľa učiť, aby si mohol na strednú. A zo strednej na vysokú. Prestížnu a drahú. Najlepšiu tú, na ktorú ti sporíme. A načo ? Aby si mal dobrú prácu, skvele zarábal ! Chceš predsa rodinu. Manželku, jedno, ideálne dve deti, ktoré budeš vychovávať, otročiť na ich živobytie, na školy, aby si o pár rokov postavili hlavu, opustili ťa, zabudli, možno ťa i znenávideli. Rozvod, manželka číslo dva či tri, podľa finančných možností. A práca. Plná stresu, depresí, nervov - nekonečné zháňanie sa za prachmi, náhražkou šťastia, ktoré tvoj život v ničom nezlepšia, nespravia z teba spokojnejšieho človeka. A napokon zostarneš. Ako všetci ostatní. Bohatí či chudobní, mocní i slabí. Príbuzní ťa pošlú do starobinca, aby si im nevisel na očiach, túžobne očakávajú správu, kedy zdedia majetok a všetky zbytočnosti čo si za svoj prázdný život nahonobil, rozdeliac ich, aby aspoň na krátko zlepšili svoje rovnako bezcieľne existencie."

Držiac sa za hrud', autor textu zarazene civel na žiariaci monitor. Dobre vedel čo by mu Josh na tie jeho bláboly odvetil. No Josh tu nebol.

"Som len pešiak. Figúrka. Marioneta rodičov, štátu, spoločnosti. Sluha, otrok, bezvýznamná nula. Zbytočná a nahraditeľná. Pár desiatok libier atómov uhlíka, vodíka, kyslíka a stopových prvkov. Prach, čo sa na prach obráti. Môj život je naplánovaný do najmenšieho detailu. Niet v ňom priestor pre zmenu, akékoľvek vychýlenie zo stanovenej dráhy. Otec všetko naplánoval. Byť generálom, bol by skvelým plánovačom. A mama tiež. Uč sa, aby si mal ľahší život. Športuj, aby si bol zdravý. Venuj sa hudbe, ako sa na intelektuála patrí. Toto má byť tvoje šťastie, lebo my sme tak rozhodli. A pýtať sa ťa či o naše šťastie stojíš ? Načo ? Si náš syn, a my predsa najlepšie vieme, čo je pre teba dobré."

"Dospelí a ten ich pokrytecký svet falše a pretvácky. Všetko iba hrajú. Rozprávajú o pokojnom živote, o šťastí, ale aký pokoj, aké šťastie sami dosiahli ? Otec chodí deň čo deň neskoro z práce, niekedy v nej zabije aj víkendy, takže naše nepravidelné stretnutia začínajú a končia pri večeri, trápnom rituály, nahrádzajúcom to čo dospelí honosne označujú za rodinný život. A mama ? V zamestnaní neustále v strese, naháňajúc za úspechmi, kariérou, povýšením a tou najprimitívnejšou formou úplatku na akom sú takmer všetci dospelí, ako narkomani závislí - prachmi. Akoby sme ich nemali dosť. No dospelým to nikdy nestačí. Fascinujú ich číselka hromadiace sa im na účtoch. Stále potrebujú zhrňať. A čím viac toho majú, tým viac chcú. Aj keď sú z nich milionári. Plahočia sa za vysnívaným zlatým teľaťom a svoj obmedzený čas, krátky pobyt na tejto Zemi, predávajú ako prostitútky svoje telá, slepí k prostému faktu - vlastnému životu pretekajúcemu im pomedzi prsty. Nenávidím peniaze. Ak by som mal tú moc, šmahom ruky ich všetky zakážem."

"Život je len trápne divadlo. Komédia či tragédia, vždy s rovnakým koncom." Lucas sa nad vetou, ktorú práve napísal kyslo pousmial.

"Často rozmýšľam, či ľudský život nie je iba Matrixom. Ilúziou reality, ako v tom filme. Čo ak sa ľudské bytosti rodia ako nepopísané listy papiera, prázdne schránky, do ktorých entity mocnejšie než my tu na Zemi, vkladajú to čo nazývame dušou ? Niektorí ich označujú za Bohov, iní v nich vidia mimozemské civilizácie, či niečo étericky všemocné. Sme naozaj len herci, vysielaní do ozrutného filmového predstavenia nazvaného svet ľudí, kde hráme na pobavenie tých hore ? Tých čo nás riadia ako bábkari svoje bábky ?" Lucas zavrtel hlavou. "Smiešna predstava... Žiadna vysoko inteligentná bytosť či entita by nedokázala sledovať tak bezvýznamnú, nezáživnú frašku, akou je ľudská existencia. Akou je moja existencia." Poslednú vetu Lucas vymazal. Nechcel, aby ju Josh videl. Ešte by si niečo pomyslel. Pretiahnuc si prsty, pokračoval v písaní.

"Prečo majú ľudia neustálu potrebu hnať sa dopredu ? Snažiť sa jeden druhému dokázať o koľko sú lepší, prekonať ich, zdolať, poraziť, byť najúspešnejším z najúspešnejších, najmúdrejším, najbohatším, najkrajším ? Neuvedomujeme si, alebo si nechceme uvedomiť, že nech by sme za pozemskú púť dosiahli čokoľvek, stali sa bohatými, objavili geniálne vynálezy, zložili nádherné skladby, napísali úžasné romány, zastavili vojny či dobyli územia, napokon všetci, bez ohľadu na naše postavenie, ostaneme stratení v dejinách, rozplynúc sa ako šepot vo vetre ? Kde sú všetci tí mocní a slávni, dobyvatelia, vedci, umelci, ktorým ich nasledovníci stavajú sochy, vzývajú na slávu, plnia state v dejepise ? Napokon sa všetci na prach rozpadli, ako každý z nás. A posledná spomienka na ich ničotnú existenciu pohasne so zánikom ľudstva. Zem, Slnko, Solárny systém i Mliečna dráha, všetko raz skončí, a ostane len nekonečné prázdno v nekonečnom vesmíre, cynicky slepému k našej, k mojej existencii."

Lucas sa chytil za čelo. Prebehnúc posledných pár viet, napísal ich skvele. Takmer, ako filozof. No očakávaný pocit sebauspokojenia nenastal. Čítajúc svoj text, nemal by sa čudovať, prečo ho spolužiaci v škole majú za podivína, excentrika, čudáka. Taký ten typ, s ktorým sa odmietajú baviť. Vždy bol iný, líšil sa. A nielen pre mamine reči o výnimočnosti jej syna, 'šikovného chlapčeka', 'malého génia', opakujúc ich do omrzenia každému kto je ochotný ich počúvať. Pravdou bolo, že nerozmýšľal ako iné deti v jeho

veku. Odkedy si pamätal, vždy mu po rozume behali hlúposti, podobné tým čo dnes vložil do počítača. Prečo len musí byť tak odlišný ? Prečo nemôže byť ako ostatné deti ? On sa predsa o tú 'výnimočnosť' nikomu neprosil. "Nenávidím byť iný." Pomyslel si trpkosť. "Aký zmysel má môj život ?" Text zapísaný zvýrazneným písmom Lucas podčiarkol.

"Podľa Simonsovej si otázku ľudského bytia kladú filozofovia, mudrci, spisovatelia či duchovní celé dejiny. Takí čo majú na premýšľanie nad hlúposťami dosť času ako ja. A k čomu dospeli ? K tej najbanálnejšej banalite zo všetkých banalít. Zmyslom nášho života je obetovať sa a pomáhať ostatným." Lucas nad poznaním generácií učencov prevrátil zrak. "Ďalšie klamstvo dospelých ! Celá tá ich pomoc je len lož a pretváрка. Politici, celebrity, zbohatlíci, všetci tí nafúkaní hlupáci s ohromným egom, presvedčení o svojej výnimočnosti, organizujú benefičné koncerty, zbierky, charitu, vystupujú takmer ako spasitelia sveta. Vyobliekajú do najdrahších šiat a šperkov, nasadnú do nablýskaných limuzín, zhromaždia sa v honosných sálach, kde tú ich 'charitu' organizujú, aby prispeli menej než to čo zarobili cestou tam. A potom hrajú komédiu, trápne divadlo, ako hrozne im na chudobných, ľuďoch bez domova, postihnutých deťoch, či sirotách záleží. Hlavne, aby ich tam všetci videli. Odporní pokrytci ! Ved' za tie handry čo majú na sebe, by šlo nakúpiť dosť jedla a liekov pre tisíce chudákov."

Lucas preglgol. Príkore slová mu pripomenuli nedávny zážitok. "Minule sme šli s mamou po Massachusetts Avenue. Pred McDonnald's vylúskával bezďák. Taký starý černochoch, ktorý tam pravidelne žobre. Vraj sa volá Bob. Nikdy som mu nedal ani pokašľaný dolár. Väčšinou ho ľudia obchádzajú, lebo o dva bloky ďalej žobre iný bezďák, ktorý má pri sebe psa. Taký malý, huňatý, s dlhými ušami. Nevieť rasu, no stále sedí vedľa neho. A tomuto chudákovi okoloidúci občas hodia pár centov. Jasné, že nie preňho. Ľutujú jeho psa. Lebo 'nemá tvár' je cennejšia než človek."

"Ako sme šli okolo Boba, uvidel som papierový pohár od Coly, s pár centami na dne. Prišlo mi ho ľúto, a vytiahnuť dolár, dal som mu ho. Poďakoval. Asi aj sám prekvapený, že niekto ako ja, mu dáva smiešnu almužnu. Drobnosť. Nemalo to nič znamenať. No len čo sme podošli trochu ďalej, mama spustila kázeň. Začala mi vysvetľovať, ako veľmi som Bobovi ublížil, pretože za môj dolár si nekúpi jedlo ani fľašu balenej vody, ale chl'ast. Zaskočený, opýtal som sa jej či ho niekedy videla kupovať alkohol. Odpoveďou bolo, že všetci bezďáci to robia. Bodka. Vybavené... Viac som sa nepýtal. Nebolo čo. Áno, možno si za môj idiotský dolár naozaj kúpi chl'ast, ktorý mu podľa mamy tak hrozne ubližuje. Ale čo ak ho práve ten aspoň na chvíľu spraví šťastným ? Či aj my doma občas nejeme nezdravé jedlá a mama s otcom si na firemných party nedoprajú vína, hoci dobre vedia, ako alkohol škodí ? Tak prečo to pokrytectvo, dvojaký meter ? Iba preto, lebo on je chudák a my nie ? To nám dáva právo zvrchu naň pozeráť ?" Lucas tomu nechcel, nedokázal pochopiť.

"Svet je nespravodlivý a krutý. Je taký, pretože my sami si ho takým robíme. A ja, jednotlivec, s tým nič nespravím, nech by som sa akokoľvek obetoval." Hľadiac do monitора, v odraze matnej obrazovky sa skvela jeho tvár. Prenádherná tvár.

"Každý mi hovorí, aký som krásny a šikovný. Simonsová v škole, aj ostatní učitelia, slečna Thompsonová na hodinách klavíra, i všetci tí učení kolegovia z univerzity, keď nás oco zoberie na fakultný večierok. Každý ma len chváli, ospevuje moju výnimočnosť. A zo všetkých najviac oco a mama. Som ich hviezda, krásavec, malý génus predurčený pre výnimočné veci. Nenávidím to ! To odporné pokrytectvo, hlúposť vystavenú na obdiv. Aj oni predsa musia vedieť, že za údajnú krásu ani intelekt nijako nemôžem. Je to obyčajná náhoda, zhoda okolností. Šťastný výber génov. Ich génov, ktoré bez akejkoľvek zásluhy zdedili po svojich rodičoch, a tí po svojich. Nik z nás sa o svoj výzor ani údajný intelekt nijako nepričinil. Mohol som skončiť ako Nick Armstrong. Narodiť sa s Downovým syndrómom, nechodiť do školy, byť odkázaný na príbuzných. Bol by zo mňa horší, menejcenný človek iba preto, lebo by som mal smolu ako on ?"

"Čo zo mňa robí lepšie, hodnotnejšie dieťa než tie ostatné ? Nikomu som nezachránil život, nestarám sa o chorého spolužiaka, nechodím do lesa so skautmi vynášať odpadky či kŕmiť zver. Nespravil som nič výnimočné. Tak v čom som lepší než Nick ?" Lucas sa snažil predstaviť si sám seba v koži postihnutého suseda. Nielen strašná choroba, ako doživotný rozsudok pre človeka bez viny, ale i zvedavé pohľady ostatných, kde falošný súcitiť sa mieša s pocitom vlastnej nadradenosti. Aj sám sa ich nie raz dopustil. Namiesto pozdravu či pekného slova, len tupo cível na Nicka.

"Prečo my ľudia máme neustálu potrebu povyšovať sa nad ostatných ? Predvádzať sa, robiť sa lepšími, hodnotnejšími než v skutočnosti sme ? Dávať iným pocítiť, že sme čosi viac ?"

"Už na škole sa malé deti chvascú komu rodičia kúpili drahší mobil či modernejší smart watch. Preťahujú sa koho otec má lepšie auto, kde boli cez prázdniny, čo všetko doma majú."

"Je im túžba večne súťažiť vrodená, alebo len kopírujú, rodičov skazených prízemnými snami dospelých neustále vlastniť viac ? Sú deti už od malička predurčené stať sa kópiami svojich otcov a mám ? Som aj ja len kópiou, ktorá až vyrastie, bude na nerozoznanie od tých, ktorými dnes pohľadám ? Mám na výber, môžem byť iný, alebo aj ja raz začnem snívať o majetku, postavení, funkciách, bezohľadne kráčajúc za svojim cieľom ? Som len otrokom svojich génov ? Predurčeným byť ako oni ? Lebo ak to má byť tak, radšej nech nikdy nevyrastiem, a ostanem aký som. Nechcem, nesmiem sa stať jedným z nich - úbohým pokrytcom, čo chudákovi nedá bezcenný dolár."

Lucas pritisol viečka. Tvár mu horela, ako pri vysokej teplote. Mal by prestať. Čas ho začínal tlačiť. Čoskoro bude musieť vyraziť do školy. No vír myšlienok neustával.

"Nie ! Zmyslom ľudského bytia nie je pomáhať ostatným. Ľudia sú od prírody sebci, ktorí myslia iba na seba. Aj tí čo o sebe vravia, že sú veriaci. Ako Joshovi rodičia. Mamu má fajn, ale čo otec ?" Lucas si vybavil statného muža s prísnyim pohľadom. Už pri prvom stretnutí pred rokmi, mal z neho nepríjemný pocit.

"Neustále Josha podceňuje. Kričí naň, keď sa zle učí, ako keby on sám, elektrikár, bol veľhlasný génus. Hlavne, že v nedeľu, na jeho príkaz, celá rodina poslušne

napochoduje do kostola, kde prosíkajú Boha o pomoc. Nie o pomoc pre ostatných, iba pre seba. Aby si tam hore poistili večný život, ak by ten ich Boh náhodou existoval." Premýšľajúc nad postojmi otca najlepšieho priateľa, Lucas cítil znechutenie.

"Všetko je len lož ! Nádejou na večný život, skúšajú dať zmysel tým svojim, nevečným. Potrebujú predstierať, že ich ničotná existencia má nejaký význam, či už prirodzený, alebo nadprirodzený, aby nemuseli pripustiť krutú, mrazivú realitu: Ľudský život žiaden zmysel nemá."

Hryzúc si peru, Lucas sa myšlienkami opäť vrátil k poznaniu vzdelancov. "Byť dobrým ? Pomáhať ? Obetovať sa ? A pre koho ? Načo ? Pre rodinu, pre deti ? Napokon aj oni skončia, ako ja. Neostane po nás ani pamiatka. Či dobrý či zlý, každého čaká to isté. Dobro nemá význam..."

Nečakané zaklepanie prebralo rozrušeného chlapca z horúčkovitých úvah. Poodchýliac dvere, mama nakukla do detskej. "Si hore ? Je pol ôsmej. Raňajky máš na stole." "Dík, mami. Hneď som dolu." Mama spokojne prikývla. Buď sa rozpálenú tvár syna rozhodla ignorovať, alebo si ju v slabom svite stiahnutých žalúzií nevšimla.

Preletiac posledné vety, Lucas uložil súbor, zaklapnúc notebook. "Hlúpostí stačilo !" Čaká ho pondelok, škola, Josh a možno aj 'on'. Ak bude mať smolu. Nie tak hroznú ako Nick Armstrong, no predsa.

S námahou vstanúc z postele, Lucas, *chlapec čo má takmer všetko, a nič*, pohľadom zavadil o svoj obraz v zrkadle. Krásna tvár, smutné oči. "Nič nemá zmysel !"

2. Konflikt

Lucas skontroloval hodinky. Zaostávajúc za časovým plánom, pridal do tempa. Nedávno rozkvitnutý Gerard Bergin Park mal už na dohľad. Jar v plnom rozpuku obsypala stromy prvými listami i rašiacimi pupeňmi. Svieža tráva, pozostatok minulotýždňových dažďov, pokryla park zeleným kobercom. Križovaný početnými chodníkmi, spevnené cestičky pripomínali rozvetvené ústie veľtoku.

Zamieriac do jedného z 'riečísk', v diaľke uvidel známu tvár. Stepujúc pred lavičkou ponorenou v tóni statného jaseňa, ich obvyklého miesta stretnutia, Josh Lucasovi zamával.

Joshua Foley, alias, Josh, alias kamarát a priateľ. Spolužiaci od prvého ročníka až doteraz. Nepodobní, a predsa blízki.

Josh nemal Lucasovu krásu, ani šikovnosť. Dlhšie vlasy, padajúce do čela si vydobyl v rozpore s otcovým nesúhlasom. Štíhla, vycivená postava, na ktorej všetky tričká viseli, aj napriek porovnateľnej výške, v ničom nepripomínala telo športom zoceleného priateľa. Večne si ohrýzajúc nechty, Josh sa nedokázal tohto zlozvyku zbaviť ani napriek neustálemu upozorňovaniu zo strany učiteľov i oboch rodičov.

Josh nepatril k premiantom triedy. Jeho študijné výsledky oscilovali v škále priemer, ľahký podpriemer. Aj to, najmä vďaka neustálej Lucasovej pomoci s domácimi, či školskými projektmi. Štúdium ho nebavilo, rovnako ako telesná či športy. Čestnú výnimku predstavovali hodiny informatiky, kde sa vyrovnal i najlepším. Nie raz Lucasovi pomohol s nastavením sietí či obnovením strateného súboru. Ako vyhlásený fanatik do filmov, dňom i nocou sťahoval najnovšie tituly, často získajúc úplnú novinku, pred jej uvedením v miestnom kine. Študujúc pikantérie z natáčania i vyjadrenia hercov, nikdy o nich nezabudol Lucasa, obširne informovať.

Josh a Lucas, Lucas a Josh. Dvaja chlapci, rovesníci, spolužiaci. Tak rozdielni, a predsa blízki. Najlepší priatelia.

"Hello, Lucky Luca !" Nastaviac zovretú dlaň, Lucas mu do nej vrazil tou svojou, ako každé ráno. "Ako sa máš ?" Lucas prevrátil zrak. "Ako asi sa tak môžem mať v pondelok ráno ? Na h****." "Tak to sme dvaja." Pritakal Josh. "Sku***** pondelky. Foter nás zobudil už o šiestej. Napadlo ho, že predtým než zdrhne do práce, musí zabiť nejaké klince v kôlni, a začal trepať kladivom." "O šiestej ?" Pokrčiac plecami, Josh sa radšej zdržal komentára. Hriechov už mal nadnes viac než dosť.

"Inak, videl som tú haluz čo si dal včera na web. Dobré psycho ! Kde na tie veci chodíš ?" Lucas si skúšal vybaviť si poznámky zaznamenávané celé doobedu, kým ho otec z nevyduril z postele. "Ja neviem. Sú to také vtákoviny. Asi mi začína šibať." "Tebe ?" Zapochyboval Josh. "Mal si vidieť tú kravinu od Lyncha čo som ti poslal. Pozeral si to ?" "Čo myslíš ?" "Mulholland Drive. Starina z 2001. Strašná blbosť, ale Naomi Watts tam ukázala kozy a Laura Haring šla na full. WOW ! Ale tá Watts..." Josh dlaňami naznačil

odhadovanú veľkosť poprsia známej herečka. "Podľa mňa tak dvojky - trojky." "Si úchyl. Vážne." "Ja viem." Priznal Josh hrdo. "Ale, keď mne sa páčia také do ruky." Obaja sa zasmiali. "Sorry, cez víkend som sa k tomu vôbec nedostal. V sobotu nás oco zobral na debilný výlet, splniac si tak mesačnú kvótu rodičovských povinností, a včera poobede k nám pozval návštevu z roboty. Musel som tam ako taký pako sedieť v košeli a počúvať tie ich intelektuálne žvásty. Ale..." Lucas si povzdychol. "Pozriem na to cez víkend." "Inak, naťahal som aj ďalšie veci. Napríklad Equilibrium. Je to niečo ako 1984, ktorý sa ti páčil, akurát kus akčnejšie. A mám aj 8k verziu Dark City. Ale tú ti donesiem na kľúči. Je to priveľké." "OK, ale až v piatok. Skôr sa k tomu aj tak nedostanem." "Inak..." Josh zaváhal. "Neskočíme niekam po škole ? Napríklad do kina ? Foter sa má vrátiť skôr, aby dokončil tú kôľnu." "A čo hrajú ?" "Neviem. Ale niečo určite. Stále lepšie, než počúvať fotrove trieskanie." Lucas vedel, že kamarátov odkladaný príchod domov, nesúvisí s otcovým údermi kladivom, no bol dosť taktný, aby to nespomenul. "Sorry, ale ja dnes nemôžem. Poobede mám klavír, lebo Thompsonová zajtra nemá čas. Musím tam byť kvôli tomu koncertu. A potom ešte dokončiť ten projekt pre Simonsovú. Večer ti ho pošlem." "Super." Poďakoval Josh.

Blížiac sa k škole, kde opäť začne stereotyp nového týždňa, Lucas mal náladu pod psa. "Neznášam klavír." "Klavír ?" Prskol Josh. "Mal by si byť u nás na chóre, keď organista začne trieskať do kláves ! Včera som celé kreténske doobedie musel pomáhať pátrovi. Ako taký ch*** !" "A čo si tam robil ?" "Ale... Prenášali lavice, pratali kostol a potom ten idiotský zbor. Domov som sa dotrepal až o tretej. Zabitý deň." Josh mal chuť do niečoho tresnúť, ak by bolo do čoho. Neznášal otcom vynútené návštevy chrámu. "Vieš, ako ti ku*** závidím, že nemám takého fotra ako ty ?" "Vážne ?" Poznamenal Lucas. "Chcel by si hrať s Julianom vodné pólo, keď po tebe ziape Cole ?" "Radšej !" Odvrkol Josh, keď náhle zastavil. Posunkom naznačil dôvod.

Na lavičke pred neďalekým KFC posedávala trojica starších žiakov - Kai Riggs, Nicolas Burke, a najmä obávaný postrach Thomas Gardiner K8 School, jeho veličenstvo, Connor Phills, osobne. Ani blízkosť školskej budovy neodrádzala vychýrenú trojicu od spokojného poťahovania cigariet zakúpených v jednom z obchodov, cestou na vyučovanie. Zaujatí rozhovorom na niektorú z hlboko intelektuálnych tém typu futbal, motorky, pivo, dievčatá, či sex, dvojicu mladších spolužiakov váhavo postávajúcich obďaleč, nezaregistrovali.

"Pod', obídeme ich !" Navrhol Josh nervózne. Pondelkové ráno predstavovalo dostatočnú záťaž na nervovú sústavu, aby ako bonus, potreboval ďalší konflikt s Connorom. Lucas nezareagoval. Meravý sťa stíp z kameňa, príkrým pohľadom pretímal súpera, vydierača i zlodeja v jednej osobe. Úvodný nával strachu vystriedalo pohrdanie. "Ty choď ! Ja pred ním zdrhať nebudem." Josh v duchu zahrešil. Tieto pózy kamaráta dobre poznal. Ak sa Lucas raz zaťal, neexistovala sila, ktorá by ho dokázala zastaviť. Vedel, že nemá na výber. A najlepšieho priateľa nikdy nezradí.

Nasledovaný kamarátom, Lucas pomalým krokom vyrazil vpred. Chodník stáčajúci sa okolo parkoviska takmer k lavičke vylučoval, aby ich osvietená trojica nezaregistrovala. Odpíjajúc z plechovky, zručne zabalenej v nepriehľadnom igelite, ako prvý zareagoval

Kai. "Aha, sledujte kto sem ide ! Jones a jeho teplý kámoš." Odhodiac cigaretu, ako titán prebudený zo spánku, Connor Phills sa vztýčil v celej svojej výške.

Mohutne stavaný žiak najvyššieho ročníka Thomas Gardiner K8 School už na pohľad vzbudzoval rešpekt. Masívnu kosť zvyrazňovali široké ramená, vďaka ktorým dosiahol aj na najnepresnejšie rozohrávky tímového quarterbacka. Šľachovitá postava, bez zbytočnej nadváhy mu dávala na obratnosti i rýchlosti, nevyhnutnej pre najtalentovanejšieho útočníka školského tímu. Drsný zjav, dotvárali na ježka ostrihané vlasy i vystupujúce líčne kosti. Priam achertyp antického hrdinu by nepochybne imponoval nemálo spolužiackam, nebyť jedinej nedokonalosti, na inak dokonalej postave - tvári. Posiata neodstrániteľnými akné, nízke čelo, zrastené obočie, a najmä obrovitavský nos, ktorým by zatienil aj Cyrana z Bergeracu, budili posmešky u spolužiakov a hatili nádeje u dievčat.

Pretiahnuc krk, Connor zatarasil Lucasovi cestu. "Čo tu robíš ?" Lucas pozrel na o hlavu vyššieho ôsmaka. "Idem do školy." "A kto ti dovolil ísť tadiaľto ? Nevidel si nápis tam vpred ?" Connor ukázal na jednu z reklamných tabúl obklopujúcich fastfoodovú reštauráciu. "Buzerantom vstup zakázaný !" Nicolas Burke sa od smiechu rozkašľal.

Najinteligentnejší z trojice, Nick nemal Connorovu silu, ani talent na športy. S odstavajúcimi ušami, takticky prekrytými dlhými vlasmi i výrazným predkusom, ktorý nedokázalo napraviť ani dlhoročné nosenie rovnátok, nepatril medzi školských krásavcov. S výrazne lepšími študijnými výsledkami než jeho dvaja súputníci, ak by len trochu chcel, mohol by to dotiahnuť na niektoré zo solídnejších gymnázií v meste. No podobne ako starší brat, vyhlásená firma nie neznáma miestnej polícii, aj Nicka viac než škola lákalo poflakovanie sa s kámošmi. Nestavaný na bitku, agresivitu priateľa nahrádzal uštipačnými poznámkami, ktoré Connora vždy pobavili.

"Hej Con, nehovorí sa buzerant, ale gay." Poznamenal veselo. "Chceš, aby ťa Goddardová obvinila z urážky sexuálnej menšiny ? Hoci..." Nick zaváhal. "Čo ak je to trans ?" "Hej ! Všetak, aj vyzerá ako moja ségra." Doplnil pohotovo Kai.

Najnižší a najútľejší člen bandy, s Connorem sa poznal od prvého ročníka. Neustále sa obšmietajúc ako pes okolo svojho pána, Connor mu bol nielen vzorom a kamarátom, ale i príležitostným bodyguardom. Connorove služby Kai nikdy nezabudol oceniť pravidelnými úhradami účtov v obchodoch či putikách z kreditnej karty otca, majiteľa miestnej autoopravovne. Ako zarytý fanúšik metalu, vždy nosieval koženú bundu, ktorú by nik nemohol označiť za peknú a slnečné okuliare, ktoré mával na nose i vtedy keď sa stmievalo.

"Možno pod tými šortkami nosí ženské nohavičky." Pristúpiac sprava, Kai postrčil mladšieho spolužiaka. "Stavím sa o kilo, že doma tajne nosí silonky." "Ty vážne nosíš silonky ?" Podpichol Connor veselo. "Nie." "Oh, nie..." Connor napodobnil Lucasov vysoký hlas. "Ešte aj rozpráva ako buzna." Statný chlapec sa obrátil k priateľom. "Koľko buzna zacáluje za vstup na zakázané územie ?" "10 babiek, pre každého !" Vyniesol pohotovo ortiel Nick. Connor zdrapil protivníka za tričko. "Bude to 30 doláčov, ty úchyl." "Toľko nemám." Zapišťal Lucas, a siahnuc do vrečka, vytiahol desať dolárovku, pôvodne

určenú na nákup v školskej kantíne. "To je málo !" Zdrapiac bankovku, Connor mávol k spoločníkom. "A čo Nick a Kai ? Ocinko si vyváža riť v najnovšej A8tke, a tebe nedá viac ?" "Chcem svoje prachy !" Zahrozil päšťou Nick. "Viac vážne nemám." "A čo Foley ?" Kai pristúpil k Joshovi bodnúc doň ukazovákom. "Naval' prachy, pupúšik !" "Daj mu pokoj !" Precedil Lucas. "Josh nič nemá. Prachy vám donesiem. Zajtra." "Oh..." Zanôtil Kai dojato. "Malý Luca sa zastáva svojho teplého kámoša." "Chcete prachy, alebo nie ?" Connor sa sklonil k Lucasovi, až sa tvármi takmer dotýkali. "Ale zajtra to bude 25 doláčov. Úroky. Rozumieš ?" Skôr než Lucas stihol odpovedať, Connor doň sotil. Nepripravený na náraz, Lucas sa rozťahal na trávniku, lemujúcim reštauráciu. "Skurvený úchyl. Nabudúce to bude 20 babiek pre každého, ty hajzel." Ukojac dennú dávku agresivity, Connor v sprievode dobre sa baviacich kumpánov zamieril k škole.

"Kurvy !" Zasyčal Josh za odchádzajúcou trojicou. Podajúc kamarátovi dlaň, pomohol mu na nohy. Lucas sa začal oprašovať. Tričko, nohavice, ruky i nohy mal posiate kúskami trávy. "Mám niečo aj na chrbte ?" "Hej." Josh začal odliepať zelenkasté steblá na miestach kam Lucas nedočiahol. Kusy bylín zanechali farebné šmuhy. Ošatenie bolo jednoznačne zrelé do práčky.

"Je to sviňa." Zahrešil Josh. "Keby som mohol, rozbijem mu papuľu." Lucas zotrel posledný prach z predlaktí. "Je to zakomplexovaný chudák." "Vraj chudák !" Joshovi sa zmierlivé označenie stelesneného zla za ktoré Connora považoval vôbec nepozdávalo. "Veď ťa predsa okradol." "Bolo to len 10 babiek. Vylieva si komplexy za to, že ho foter doma mláti. Vlastne za to ani nemôže. Vrodená porucha osobnosti, nedostatok empatie, komplexy menejcennosti, potreba dominancie, dokazovania fyzickej nadradenosti. Typické črty sociopatickej osobnosti. Je to psychopat." "Ty ho ľutuješ ?" Začudoval sa Josh. "Ale nie. Iba vysvetľujem, že je chorý. Narodil sa s tým. To sa mohlo stať aj mne či tebe. Nikto nemôže za to, aký sa narodí." "Ale za to, že mláti teba i ostatných, môže." Josh si vybavil prvý konflikt Lucasa s Connorom. "Ako dlho po tebe ide ? Pol roka ? Mal by si to niekomu vyklopiť. Napríklad vaším." "A načo ?" Joshova ponuka znela lákavo, no len do chvíle, kým ju Lucas nezačal rozmieňať na drobné. "Všetci vedia čo Connor robí, a čo mu kedy spravili ? Párkrát vylúčili, a to je všetko. Hovoril som ti ako som minule počul Irvinovú kecať s Coleom ?" Josh zavrtel hlavou. "Chcel ho vyraziť z tímu, keď v šatni napadol Collinsa. Asi pred mesiacom. A Irvinová ho s tým poslala do kelu. Vraj škola potrebuje vyhrať pohár. A bolo vybavené. Hotovo." Cítiac bezmocnosť, svet dospelých pripadal Lucasovi ešte pokryteckejší než pri rannom písaní poznámok. "Ale tvoja mama je predsa právnička." Josh kamarátovej pasivite nedokázal pochopiť. "Ak by to dala na súd, Irvinová bude v hajzli. Museli by ho vyhodiť." "Hej. A oco by doma opäť spustil tirády ako ma dá na kreténsku International School Of Boston. On parle français ?" Lucasova francúzština podvihla Joshovi kútiky. "Naozaj netúžim po niečom inom, len snobárskej bilinguálke za 40 litrov ročne. Stále s tým do mňa hučí. Ďakujem, neprosím." "To je blbé. Ale..." Josh hľadal správne slová. "Čo ak bude pýtať stále viac ? Alebo ti niečo spraví ? Vieš aký je ? A skončíš ako Bob Mills." Lucas si odpil z fľaše z batohu. "Blbosť ! Kvôli takému kreténovi ako Phills nebudem skákať z okna. A okrem toho, za dva mesiace aj tak vypadne. Tak čo ?"

Pozrúc na hodinky stále zašpinené kúskom blata, Lucas vytreštil oči. "Ty vole, už je dvadsať." "Do ****." Zakľal Josh. Diskusia v momente skončila, a obaja chlapci sa rozbehli k škole.

Nedlhý šprint priviedol dvojicu opozdílco v pred Thomas Gardiner K8 School v momente, keď zvoniec oznámil začiatok vyučovania. Modernú, dvojpodlažnú budovu atypického polkruhového tvaru postavenú pred niečo vyše desaťročím, dopĺňalo trávnaté priestranstvo s prístupovou cestou k nevelkému parkovisku i zastávkou školských autobusov. Početné lavičky, hojne využívané žiactvom pred i po vyučovaní, teraz ostali prázdne. Za budovou sa nachádzalo oplotené športovisko s atletickou dráhou, basketbalovým ihriskom i hracou plochou amerického futbalu.

Lucas a Josh vstúpili do vestibulu tesne potom ako zvonenie skončilo. Prebehnúc bezpečnostnými rámami s kamerami a detektormi kovov, školník ich našťastie ešte nestihol zablokovať. Inak by tu stvrkli ďalších 10 minút s automatickým záznamom v školskom registri.

Dobehnúc k skrinkám, Lucas zhodil vak, schmatnúc pracovný tablet s poznámkovým blokom. Dve minúty po zvonení, školskú chodbu naplnilo ticho. Vymeniac si pohľady, kamaráti sa nemuseli dohovárať na pláne výhovorky pre zvedavú učiteľku. To bola doména Lucasa. Vymyslieť niečo aspoň trochu uveriteľné.

Pristúpiac k dverám triedy pani Simonsovej, Lucas potiahol kľučkou. Dvadsať párov očí uprelo pohľad na oneskorencov. Devätnásť žiakov, trieda v komplet zložení, usadení v jednomiestnych laviciach, rozdelených do troch radov, a za katedrou známa učiteľka, ktorá práve začínala s výkladom. Nápis na elektronickej tabuli oznamujúci tému hodiny 'Zločin a trest', nadobudol takmer symbolický význam.

"Jones a Foley." Zahlásila pani Simonsová. "Čo vás v túto neskorú rannú hodinu privádza k nám?" Trieda sa zasmiala. Mierne ironický tón, ktorý učiteľka nemyslela až tak vážne, bol jedným z dôvodov prečo si Lucas pani Simonsovú obľúbil. Skúsená štyridsiatnička, na rozdiel od trénera Colea či pána Thomasa, nikdy nedvíhala hlas. Aj napriek útlej postave a nemoderným, kosteným okuliarom, pre ktoré si u ctihodného žiactva vyslúžila vysoko originálnu prezývku Okuliarník indický, autoritu si dokázala zabezpečiť trefnými poznámkami, umlčiac aj tých najdrzejších žiakov. Intelektuálka a príležitostná spisovateľka, ako jedna z mála duší na škole, Lucasovi rozumela.

"Čo to bude dnes pán Jones? Pokazené auto, zabudnuté kľúče, alebo snáď snehová víchrica?" Nahodiac ľútostivý výraz číslo šesť, Lucas pristúpil bližšie. "Prepáčte pani Simonsová, no ráno ma mama poslala do obchodu niečo kúpiť, a automatická pokladňa sa zasekla. Musel som čakať v šore, kým nás predavačka vybaví. A Josh na mňa čakal v parku, tak..." Lucas pokrčil plecami. "Sme to nestihli. Prepáčte. Sľubujem, že viac sa to opakovať nebude." "Koľký sľub to už je, Luca?" "Asi piaty. Tento mesiac, alebo týždeň?" Trieda opäť vybuchla rehotom. Chichotavý smiech drobučkej Naomi Harrisovej v prvej lavici, vyčaroval Lucasovi úsmev na perách. "Ja vám dám piaty!" Zahrozila učiteľka veselo. "Ešte raz, a budete to vysvetľovať pani riaditeľke. Rozumeno?" Obaja chlapci prikývli. "Posaďte sa."

Zamieriac uličkou medzi najľavejším a stredným radom, Lucas chcel zasadnúť, keď ho učiteľka zastavila. "Lucas, čo to máš na chrbte ? Prečo si celý špinavý ?" "Pretože sa s Joshom milovali v tráve." Podpichol Nolan Fisher, na čo trieda zareagovala ďalším záchvatom smiechu. "Hej, veď aj preto prišli neskoro." Zdupľoval Robert Stone, vypúliac pery ako pri bozkávaní.

"Fisher, Stone." Učiteľka vztýčeným ukazovákom obom previnilcom naznačila, aby sa postavili. Nolan Fisher a Robert Stone. Neprehliadnuteľná dvojica triedy pani Simonsovej. Kamaráti, a občas i súper, nikdy nevynechali príležitosť zabrdnúť do Lucasa a Josha. Nolan Fisher bol vysoký, štíhly blondák, prevyšujúci ostatných spolužiakov, s výnimkou Alana Sweeta. Inteligentný, s dobrým prospechom, nebyť Lucasa, je z neho triedny premiant. Povestný uštipačnými poznámkami na adresu žiakov i učiteľov (za ich chrbtami), výrečnosťou i klamstvami dokázal z väčšiny šlamastík poľahky vybrádnúť. Robert Stone bol silnejší a statnejší z dvojice. Pravidelne posilňujúc, rád sa chvastal svojimi bicepsami i množstvom libier, ktoré predošlý deň v domácej posilňovni nadvíhal. Až do nedávnych bitiek s Lucasom, keď ho Lucas dvakrát zložil, považovaný za nespochybniteľného triedneho šampióna, pošramotenú prestíž si napravoval pravidelným provokovaním svojho premožiteľa. Neučil sa tak dobre ako Nolan, no peniaze otca, úspešného podnikateľa s nehnuteľnosťami a pravidelného sponzora školy, tento nedostatok hravo vykompenzovali.

"Tak čo chlapci ?" Riekla prísne pani Simonsová. "Túžite svoje teórie o neskorom príchode vašich spolužiakov vysvetľovať v kancelárii pani Irvinovej ?" "Nie." Odvetili Nolan a Robert zborovo. "Tak sa posadte. A ty Lucas..." Učiteľka kývla k obľúbenému žiakovi. "Po hodine sa choď umyť a vypraš si tričko. Takto tu nemôžeš celý deň sedieť." Lucas neznal súhlas, klesnúc do lavice.

Kým pani Simonsová nastavovala elektronickú tabuľu na úvodný text svojej prednášky, Josh, sediaci o lavicu vpredu, sa obrátil k Lucasovi. "Ty si bol ráno v obchode ?" Prevrátiač očami, Joshovi takáto odpoveď stačila. Spokojný, že neschytil poznámku, cez prestávku kamarátovi za všetko poďakuje.

Nadrozmerneý nápis 'Zločin a trest' na tabuli vystriedala fotografia prebalu knihy. Krvou pokropená sekera a vedľa nej dvojica vztýčených krížov žiactvo ihneď zaujali. "Zločin a trest." Prečítala učiteľka názov románu. "Pozná niekto z vás toto klasické dielo svetovej literatúry od slávneho ruského spisovateľa 19. storočia Fiodora Michajloviča Dostojevského ?" Neprekvapujúco, nik sa neprihlásil. "Ani ty Natalia ?" Útle dievča v jednej z predných lavíc bezmocne zavrtelo hlavou. O Natalii Jenningsovej, nenápadnej spolužiačke s nápadne dlhými copami, bolo všeobecne známe, že holduje čítaniu literatúry, a to nielen dievčenských románov. Čítavala ich cez prestávky i voľné hodiny, na tablete, v mobile aj v klasickom prevedení. Vždy nejakú knihu mala pri sebe. Ak ani ona nepoznala Simonsovej klasiku, najskôr pôjde o parádnu blbosť, pomyslela si väčšina triedy.

Pani Simonsová sa posadila na katedru, zalistujúc v knihe. "Zločin a trest je príbeh chudobného študenta z Petrohradu Rodiona Raskolnikova, ktorý sa rozhodne zavraždiť

starú úžerníčku a majiteľku záložne, zdierajúcu svojich dlžníkov, aby mal peniaze na štúdium i pre sestru, ktorá sa chce vydať za bohatého muža, hoci ho nemiluje, aby finančne pomohla svojmu bratovi." Dlhokánska veta opisujúca pointu príbehu vzbudila sklamanie u tých, čo vzhľadom na prebal, očakávali krvák minimálne na úrovni Texaského masakru motorovou pílou či Halloween 2. Nenechajúc sa odradiť kyslými tvármi sklamaného žiactva, učiteľka začala s čítaním pripravených ukážok.

Zložito napísaný text plný vnútorných úvah hlavného hrdinu odtekal pomaly. Odťažité príbeh nádejného študenta, čo sa z beznádeje a zúfalstva rozhodne vykonať zločin najťažší, nemal v triede trinásťročných šancu na úspech. Väčšinu žiactva čítanie rýchlo zunovalo, a len prítomnosť triednej zabránila, aby hodinu literatúry premenili v debatný krúžok či herňu počítačových hier. Dokonca i Natalia Jenningsová znudene zívala, akiste snívajúc o ďaleko lepších knihách, ktorým by sa mohla venovať, ak by ich učiteľka zanechala osamote. Dvadsiatka detí v duchu odrátavajúcich čas do vyslobodzujúceho zvonenia, a jeden takmer nedýchajúc napätím.

Lucasa tragický príbeh študenta, len o pár rokov staršieho než on sám, uchvátil. Muž, čo bol ešte nie tak dávno dieťaťom, vykoná najstrašnejší zločin, akého je ľudská bytosť schopná, aby mal dosť peňazí pre seba a svoju rodinu. Ukladná vražda, neospravedlniteľné zlo, ktorého sú schopní len najťažší zločinci. Aspoň tak si Lucas vrahov vždy predstavoval. No svetoznámy román rozvíjal nečakane iný dej. Počúvajúc o Raskolnikovej chudobe, nešťastí milovanej sestry, každodennom utrpení nemajúcom konca a zlej, bezcitnej úžerníčke zdierajúcej z dlžníkov to posledné, hrdlo mu zovrel krč. Zabiť, zavraždiť v 'záujme dobrej veci', vyslobodiť chudákov ako on sám, z ich večného otroctva. 'Nezabil som človeka, ale princíp !' Ospravedľňuje Raskolnikov svoj čin sám pred sebou. "Je možné, prípustné, spáchať hrozný skutok, ak ním pomôžete sebe či ostatným ? Zmárniť jeden, či v tomto prípade dva životy, no zachrániť desiatky ? Nezabíjajú aj vojaci, brániaci svoju vlasť nepriateľov, aby ochránili blízkych ? A ich činy nik neodsudzuje. Naopak, stávajú sa hrdinami."

Lucasova myseľ opäť zaberala na plné obrátky. Pulz mu stúpala a v ústach vyprahlo. Osud morálne ospravedlniteľného vraha ho fascinoval. To neďaleko sediaceho Roberta 'Simonsovej táranie' nekonečne nudilo, a blížiaci sa koniec hodiny mu dodal odhodlanie obrátiť sa k Nolanovi. Niečo šepkajúc, chvíľu trvalo, kým si ich učiteľka všimla. "Robert a Nolan. Pozerám, že vás príbeh Rodiona Raskolnikova natoľko zaujal, že sa o ňom tak intenzívne bavíte, však ?" "Samozrejme, pani Simonsová." Odvetil Robert Stone suverénne, na čo sa trieda začala chechtať. "Hm, aký nečakaný záujem o klasickú literatúru z vašej strany." Žiaci opäť reagovali smiechom. "Takže, mi nepochybne veľmi radi prezradíte Raskolnikovovu motiváciu prečo chcel starú úžerníčku zabiť." "Lebo potreboval prachy." Odvrkol Robert. "To áno, ale ako chcel svoj čin ospravedlniť pred samým sebou ? Prečo sa domnieval, že jeho vražda je ospravedlniteľná ?" "Lebo stará mala veľa prachov, a on nie." "No..." Zaváhala učiteľka. "To nie je celkom presné. Nolan ?" "Lebo sa jej chcel pomstiť zato, že ho okradla ?" "Aj to, ale bolo tam niečo ešte zásadnejšie." Obaja chlapci ostali ticho. Keďže sa nik nehlásil, pani Simonsová vyvolala jediného žiaka, ktorý z nej počas čítania nesňal zrak. "Lucas ?" "Lebo si myslel, že ide spraviť správnu vec." "Správnu vec ?" Zháčila sa učiteľka. "Naozaj bol Raskolnikov presvedčený, že vražda je správna vec ?" "Áno. Myslel si, že keď úžerníčku zabije

pomôže všetkým, ktorých okrádala a spraví svet lepším. Tým ospravedlňoval svoj skutok." "Výborne Lucas ! Presne tak to bolo." Pochválila ho triedna. "Raskolnikov presvedčil sám seba, že spáchanie hrozného činu je tolerovateľné, ak svojim skutkom pomôže obetiam úžerníčky. A ak by Robert s Nolanom mali záujem ma počúvať, zistili by, ako si Raskolnikov postupne začne uvedomovať svoju vinu, až sa napokon k zločinu prizná."

Slová pani Simonsovej prerušilo školské zvonenie. Náročná hodina bola u konca. "Zajtra dokončíme čítanie ukážok a spravíme si detailný rozbor diela." Učiteľka zosadla z katedry, keď si uvedomila, že na niečo zabudla. "Mimochodom, zajtra k nám nastupuje nová žiačka. Je z New Yorku, a podľa pani riaditeľky, je výbornou študentkou. Pevne verím, že pre viacerých z vás bude príkladom." Aj keď triedna nespomenula nikoho menovite, bolo jasné koho má na mysli.

Lucas po očku pozrel na Roberta, pridajúc jemný úsmev. Tým najlepším spôsobom sa mu podarilo Stoneovi vrátiť požičané. Simonsovu mal rád, a ona jeho. Na otcom vybájenej súkromnej snobárni takto empatické učiteľky akiste nemajú. Ani kamarátov, ako Josh.

Po hodine literatúry, Lucasova obľúbená matematika zbehla ako nič. Nastala veľká prestávka, ktorú žiaci na jeseň a jar trávajú na školskom dvore. Aj Lucas s Joshom vyrazili tým smerom.

Presúšajúc sa dlhočiznou chodbou k školskému ihrisku, Josh neustále vykladal o hádke s otcom, sporoch so sestrami, i ako sa nevie dočkať, až konečne vypadnú na výšku. Počúvajúc ho na pol ucha, boli už takmer pred východom na dvor, keď Lucas uvidel Jessicu Moonovú, kráčajúcu oproti nim. Podľa tvrdení jej spolužiakov ôsmakov, i na základe výsledkov nedávnej súťaže krásy, najpôvabnejšie dievča Thomas Gardiner K8 School. Roztlieskavačka školského futbalového tímu, neprehliadnuteľná blondínka už nejdnému rovesníkovi pobláznila hlavu.

Blížiac sa, snáď v dôsledku Joshovo trkotania o sestrách, Lucas zrakom zavadil o staršiu spolužiačku. Ich pohľady na chvíľu splynuli. Lucas zatajil dych. Jessica Moonová ho zaregistrovala. Jeho, šiestaka. Trvalo to zlomok sekundy, neprišiel úsmev, ani žmurknutie, no predsa...

Na Lucasovo prekvapenie, na školskom ihrisku to nebolo iné. Kým dokráčali k obľúbenej lavičke neďaleko baseballového ihriska, viacero dievčat, mladších i starších, si ho zvedavo premeralo, čo sa nikdy predtým nestávalo. Záhadu nečakaného záujmu nežnejšieho pohlavia o fešného chlapca odhalil Josh, len čo zasadli. "Máš tam kus trávy." Ukázal na tričko. "Do riti." Zahrešil Lucas, strasúc so seba steblo i hrudku hliny, pozostatky raňajšieho konfliktu. Na Simonsovej radu po hodine sa ísť opláchnuť celkom zabudol.

"Sleduj, kto prišiel !" Josh kývol k basketbalovému ihrisku na opačnom konci dvora. Connor Phills sa rozhodol využiť príjemné jarné počasie na prevetranie hlavy i obligátne predvádzanie. Vytlačiac mladšie deti, s Nickom, Kaiom a pár ďalšími, hrali na jeden kôš.

Netrvalo dlho, kým sa Connor zrazil s jedným z protihráčov, ktorého Lucas poznal iba z videnia. Počastujúc súpera kompletnou zbierkou vulgarizmov, aké len angličtina pozná, iba prítomnosť bezpečnostných kamier zabránila vážnejšiemu konfliktu.

"Hajzel." Precedil Josh. "Tak rád by som mu baseballkou rozflákol papuľu, že by sa váľal v krvi. Ku*** vyj***** !" Ešte vždy odstraňujúc fragmenty špiny z trička i nohavíc, Lucas nechal kamarátovo hromženie bez odpovede. "Myslí si, že je z neho každý posratý. Tak ako on z fotra." Nasledujúca myšlienka primäla Josha k úsmevu. "Keby ho tak opäť skatoval ako pred Vianocami. Dva týždne nechodil na tréning, taký bol dobitý." "A čo z toho ?" Nesúhlasil Lucas. "Foter ho zmláti, a on si potom vybije hnev na niekom v škole." "No a ? Hlavne, že to schytá." "Schytá..." Povzdychol Lucas, vybaviac si hodinu literatúry. "A čo sa tým zmení ? Čím viac ho foter mláti, tým je agresívnejší. Až raz niekomu fakt ublíži. A potom čo ? Zhnije v base ?" Lucas zavrtel hlavou. "Násilie nič nerieši. Iba veci zhoršuje. Ako v Simonsovej knihe." Josh prekvapene pozrel na priateľa, váhajúc či to myslí vážne. "Keby ich mama neopustila a foter nezačal chľastať, nemusel byť taký." "Phills bol vždy úchyl. Mlátil decká už v štvrtáku." Nesúhlasil Josh. "Hej, a teraz je to ešte horšie."

Lucas vyskočil na nohy. "Idem na hajzel vyčistiť tričko." "Pôjdem s tebou." Lucas sa zamračil. "To bol len vtip." Bránil sa Josh. "Inak nechceš moje z telesnej ? Mám ho v skrinke." "Nie, dík. Len opláchnem tie škvrny, nech tu nebehám ako prasa." "Kvík, kvík." Zakrochkal Josh. "Blbec..." Počastujúc priateľa, Lucas už aj upaľoval k školskému vchodu.

Zamieriac k málo používanej toalete pred vstupom na školskú plaváreň, zvyčajne pustá, ani teraz tu nikoho nebolo. Pristúpiac k jednému z umývadiel, sňal si tričko. Zadná strana ostávala celá ufúľaná. Nielen kusy bylín a flaky od blata, ale i početné šmuhy, ako sa nedobrovoľne vyváľal v tráve, robili z kusu oblečenia kandidáta na pranie. Cícerok vody s mydlom našťastie spravili zázraky. Nepekne škvrny Lucasovi rýchlo mizli pod prstami a vrchná časť ošatenia o pár chvíľ nadobudla znovu použiteľnú podobu. Cenou za očistu bude nepríjemný pocit vlhkosti, ktorý sa však do hodiny vytratí.

Zastaviac vodu, Lucas sa chcel obliecť, keď uvidel svoj obraz v zrkadle. Odhalená hrud' s vyrysovaným svalstvom na bruchu, mohutne stavané ramená, podmanivý pohľad, krásna tvár. Pootvoriac pery, nahodil zmyselný výraz. Dlhá štica mu padala do čela. Prižmúrené viečka lákali. Je nádherný. Všetci mu to hovoria. Nielen mama s otcom, učiteľka piana, či Josh keď provokuje. Aj úplne neznámi ľudia. Keď bol menší, nie raz si ho pomýlili s dievčaťom. Vtedy bol našťvaný, no teraz tomu rozumel. Iba chlapca tak pekného ako on, môžu považovať za dievča. Dievča ako Jessica. Ako desiatky, stovky iných, čo ho programovo ignorujú. Nerozumel tomu. Mal 13, a žiadna spolužiačka oň nikdy neprejavila záujem. Je to preto aký je ? Ako premýšľa ? Ako sa líši od ostatných ?

Skôr než záhadu stihol rozlúsknuť, zachytil hlasy z chodby. "Do šľaka." Zahrešil pre seba a chcel si tričko natiahnuť, no obrátené naruby, kým ho otočil, dvere na toalete sa rozleteli. Ako naschvál, dnu vstúpili Robert Stone, Nolan Fisher a Julian McConnell. Šanca 1 k 1000, že to budú práve oni, a predsa.

Uvidiac ho polonahého, Rob sa zachechtal. "Čo si tu robil ? Honil si vtáka ?" Útly Julian sa začal chichotať, akoby začul najlepší vtip v živote. Nevysoký, neduživý chlapec, vždy sa motal okolo Stonea a Fishera. V podpichovaní Josha a Lucasa v ničom za priateľmi nezaostával, čo Josh nie raz ocenil buchňatom či strkancom. Nebyť toho, že má otca policajného kapitána, čím sa veľmi rád a často chvastal, obaja by si jeho posmešky s ním už dávno vybavili.

"Poser sa !" Odsekol Lucas vulgárne. Ako jediný z triedy si niečo také voči Stoneovi mohol dovoliť. "Kde si nechal milenca ?" Pridal Nolan, škeriac sa ako orangutan čo strávil priveľa času na slnku. "To ste s Joshom robili v parku, že si taký zasvinený ?" "Hej, tam sa stretávajú !" Prskol Julian, ukazovák naznačiac vulgárne gesto. "Lucas bol dole a Josh po ňom poskakoval. Preto je od trávy." Stone vybuchol smiechom. "Foley po tebe vážne poskakoval ? Myslel som, že si skôr na oral." Primitívne poznámky s cieľom vyprovokovať ho, nechali Lucasa chladného. "To by si chcel vedieť, čo ? Vzrušuje ťa to ? Mávaš z toho polúcie ?" Robert zmeravel a tvár mu sčervenela. "Á, tak ty nevieš čo to znamená ? Ani jeden z vás ?" S arogantným úškrnom, Lucas si svoj triumf vychutnával. "Pozrite si to na nete, idioti."

Na toaletu práve vstúpili ďalší žiaci, a hroziaci konflikt ostal zažehnaný. Lucas sa spokojne pobral do triedy. Intelekt opäť raz triumfoval nad hrubou silou.

Detskou izbou sa rozliehal rachot výstrelov plne automatickej útočnej pušky M4. Nie skutočných výstrelov, skutočnej pušky. Josh so zručnosťou nadobudnutou pravidelným tréningom, likvidoval jedného virtuálneho protivníka za druhým. Priestornú obrazovku výkonného počítača pretínali žiarivé paprsky, ktoré z času na čas vystriedala efektná explózia 40 milimetrového granátu.

Divoko sa kymácajúci obraz, ako sa Josh snažil vyhnúť hordám nepriateľov, Lucasovi nerobil dobre. Roztiahnutý na posteli, myseľ mu zamestnávali neveselé úvahy z rána. Vyučovanie skončilo, a za dve hodiny ho čaká klavír. Kolotoč nového týždňa sa opäť naplno roztočil. V lunaparku, ktorý nie je možné opustiť.

Masívny výbuch na diaľku odpálených trhavín ukončil existenciu bunkra plného teroristov i ďalšieho úspešne prejdeného levelu v hre. Josh sa obrátil k dumajúcemu obyvateľovi detskej. "Nezahráme jeden na jedného ?" Hľadiac do plafónu, Lucas naznačil nesúhlas. "Môžeme zahrať niečo iné, ak ťa strieľačky nebavia." Josh vedel, že Lucas akčné hry veľmi neobľubuje - jedna z mála vecí v ktorej je lepší než kámoš. "Nie !" Zavrčal Lucas otrávene. "Nechce sa mi, a za chvíľu aj tak musím na klavír." "Myslíš naňho ?" "Koho ?" "Connora ?" "Ale nie. Seriem ho. Len som unavený." Josh sa nepokojne zamrvil, ako vždy keď sa najlepšiemu priateľovi chystal zvestovať čosi nepríjemné. "Mal by si to povedať vašim. Ja to našim povedať nemôžem. Foter by ma zdrbal, že sa neviem biť, a mama spustila litánie, ako mám nastaviť druhé líce." Josh zošpúlil pery. "Chcel by som mať takých fotrovcov ako ty." "Vážne ? Aby ťa nútili chodiť

na klavír a pólo a pílili ti uši so školou, kde to nenávidíš ? To by si chcel ?" "Keby si fotrovi povedal, že tam nechceš..." "Blbosť ! Ty ho nepoznáš. Je tým ako posadnutý. Stále mi rozkazuje čo mám robiť. Serie sa mi do života, akoby som mal päť. Nevieť sa dočkať, až budem mať 18, a vypadnem odtiaľ." "A keby si to povedal len mame ?" Lucas si pretrel zrak. "A načo ? Za tri mesiace bude aj tak preč."

Josh pochopil, že kamarát na podobné diskusie nemá náladu, a skúsil to z opačného konca. "Inak počul si o tej novej, čo má zajtra prísť ?" "Čo s ňou ?" "Elliott ju videl, keď bola s mamou v škole. Vraj je kosť." "Kosti sú pre psi." Josh sa uškrnul. "Volá sa Jennifer, má hnedé, kučeravé vlasy, a vyzerá fakticky cool. Podľa Elliotta budú všetci slintať, až ju zajtra uvidia." "Ja som bol v tom, že Elliott slintá iba pred obedom, keď je hamburger." Josh sa nezasmial. Narážky na korpulentnú postavu triedneho jedáka Elliotta Campbella už počul toľkokrát, až ho zunovali. "Nie vážne. Vraj je krásna." "A čo má byť ? Ak bude ako Hannah či River, nemám záujem."

Lucas pozrel na hodinky. "Za hodinu idem na ten sprostý klavír. Poďme niečo zahrať, nech tu nezachrápem." "Super !" Josh odsunul svoje kreslo, nevediac sa dočkať, až Lucasa opäť raz porazí.

Súmrak klesal na mesto, keď Lucas otvoril vchodové dvere, prekročiac prah predsieni. Športový batoh so zošitmi najvýznamnejších diel klasickej hudby mu klesol k nohám. Zhodiac tenisky, v obývačke ho privítala mama, práve servírujúc večeru. "Ahoj zlatko. Prišiel si neskoro. Už som ti chcela volať." "Thompsonová to natiahla. Vo štvrtok niekam musí ísť, a budeme mať kratšiu hodinu." "Slečna Thompsonová." Opravila ho mama, prehodiac si zavádzajúci cop cez plece. Gaštanové vlasy, na nerozoznanie od tých synových, štíhla, ladná postava, neprehliadnuteľne velikánske oči i súmerná tvár, ktorej nádheru by závidela nejedna modelka. Vždy elegantne upravená, s decentným makepom na tvári, Lucas mal po kom dediť. "Čo si dáš ?" Mama ukázala na dvojicu misíí. "Kuracie so zemiakmi, alebo zeleninový šalát ?" "Radšej to prvé."

Lucas nazrel do obývačky. Ako obvykle v túto večernú hodinu, aj dnes si otec uveleбенý v masívnom rustikálnom kresle pripomínajúcom kráľovský trón, listoval v novinách. Veľkoplošný televízor stlmený na minimum zobrazoval udalosti uplynulého dňa. "Pri odvetnom útoku amerického letectva v Jemene zahynulo 6 civilistov." Hlásal pohyblivý text pod zábermi tehlového domu zmeneného v ruiny. Zahĺbený v dennej tlači, otec mrazivej správe nevenoval pozornosť. Synovu prítomnosť zaregistroval, až keď Lucas zasadol na susedný gauč. "Ako bolo na hodine ?" Opýtal sa viac z povinnosti, ako záujmu. "Normálka." "Čo si hral ?" "BWV 846, prelúdium." Otec si zložil okuliare, konečne pozerúc na chlapca. Bolo to ako dívať sa do zrkadla. Rozdielny vek, farba vlasov i počet vrások na čele, a predsa tak podobní. Frázy typu 'si celý otec', Lucas počul snáď tisíckrát. Biologická kópia, takmer klon, z ktorého by otec najradšej stvoril aj klon mentálny. "To je náročná skladba." Otec zanôtil pár úvodných tónov, ktoré Lucas pred necelou hodinou zahral minimálne desaťkrát. "Oci, mohol by si mi dať dvacku ?

Zajtra ideme s Joshom do kina." Nebola to pravda, no drobné klamstvo poľahky ospravedlnila neochota vysvetľovať skutočný účel finančného príspevku. Najmä keď ten 'účel' mal 5 stôp a 10 palcov, a široké plecia k tomu. Otec siahol do vrečka, keď ho upútala správa v televízii. Pridajúc zvuk, obrazovku pokryli rozvaliny mesta Toretšk na východe Ukrajiny. Kedysi 30 000 mestečko premenilo ruské bombardovanie v sutiny. Obhorené paneláky, zničené domy, cesty i chodníky posiate krátermi po vybuchnutých granátoch. Na mieste kde predtým stálo detské ihrisko trčali zo zeme skrútené tyče toho čo bývalo kovovou preliezkou. Zúfalý pohľad. "To je strašné." Vzdychol otec. "Bastardi ! Pozrite sa na to čo spravili. Ruiny. Z mesta neostalo vôbec nič." Dronový záber potvrdzoval otcove slová. Deštrukcii obydľí, v ktorých pred pár mesiacmi žili šťastní a spokojní ľudia nešlo uniknúť. "Toto nikdy nepochopím. Načo je tým Rusom Ukrajina ? Majú najväčšiu krajinu na svete, ktorú ak by dokázali spravovať, mohli by byť najbohatším národom, a oni potrebujú vtrhnúť do cudzej krajiny a ničiť tam. To je absolútne zvrátené." Civejúc na skazu, otec podvedome vrtel hlavou, akoby nedokázal uveriť tomu o čom ho vlastný zrak presviedčal. Zarytý pacifista odmietajúci násilie, jakživ Lucasa neudrel, nikdy nevlastnil strelnú zbraň ani praobyčajný paralyzér. Podľa otcovho názoru, násilie plodí násilie a zlo netreba zlom odplácať.

Sledujúc spúšť, Lucas si spomenul na príbeh z rána. "Dnes nám Simonsová čítala z románu Zločin a trest." "Od Dostojevského ?" "Aj on bol Rus." Pripomenul Lucas. Pohliadnuc na syna, otec sa zarazil, v prvej chvíli nepochopiac kam mieri. "Lucas, ale to je niečo celkom iné. Dostojevskij žil v 19. storočí, a len preto, že bol Rus neznamená, že má niečo spoločné so zverstvami čo dnes pácha zločinec Putin. Nemôžeme hádzať všetkých ľudí do jedného vreca iba preto, že sú Rusmi, Američanmi, bielymi, čiernymi, a tak podobne. Aj my sme viedli hrozné vojny vo Vietname či Iraku, a mnoho ľudí proti nim protestovalo. Ľudia nemôžu za to kde a kým sa narodila. Záleží len na každom z nás, ako sa k veci postaví." Lucas chápavo prikývol.

Vyloviac peňaženku, otec mu podal 20 dolárovku. "Inak, ak zajtra chceš, môžem ťa hodiť do školy. Idem do práce neskôr." "OK." Súhlasil Lucas. "Brnkem Joshovi, aby ma nečakal." "Večera je pripravená." Oznámila mama z jedálne. Otec sa pousmial, odložiac noviny. "Tú úžasnú vôňu cítiť až sem. Tak poďme teda !"

Kým Lucas si pochutnával na kuracinke do zapekanými zemiakmi a čerstvej zelenine, hlavnou témou večere, tradícia minimálne posledné dva týždne, bola otcova kandidatúra na post vedúceho katedry. Otec sa opäť raz sťažoval na mladšieho kolegu Irvina Andrews, ktorý ešte pred samotným konkurzom lobuje na fakulte. 'Ambiciózny karierista' nemajúci ani tretinu vedeckých prác, prišiel na katedru len pred tromi rokmi, a otec mu v začiatkoch dosť pomohol. Dokonca mu recenzoval niekoľko prác, prinajlepšom priemernej kvality. A teraz, kandiduje proti nemu. Joan Jonesová manželka nabádala, aby aj on diskutoval s kolegami, zdôrazňujúc svoje kvality, no podľa otca by podobne chovanie bolo amorálne a nefér. Presvedčený, že výberová komisia zvolí skúsenejšieho kandidáta, neúspech si nepripúšťal.

Lucas debatu počúval len z donútenia. Ešte ho čakalo učenie a oznam Joshovi, aby naň v parku nečakal. A zajtra, rovnaký stereotyp ako dnes. Desivá predstava. Z ponurých úvah ho prebralo až mamine oslovenie. "Zlatko, ako dnes bolo v škole ?" Lucas nedbalo

pokrčil plecami. "Normálka. Ako vždy. Ale ešte sa musím učiť." "To je správne !" Pochválil ho otec. "Len poctivou prácou človek v živote niečo dosiahne. A úspech je z 99 percent tvrdá práca, a len z 1 percenta talent." "Ale náš Luca je predsa šikovný. Môj talentovaný chlapec." Mama pohladila syna po líci. Pociťujúc trápnosť, akú si len 13 roční teenageri musia pri lichôtkach dospelých vytrpieť, Lucas prehnane prejav maminých emócií poslušne zniesol.

Neskorý večer priniesol únavu i prvé zívanie. Lucas práve dokončil esej na stredajšiu hodinu dejepisu a dokument so školskou prácou vystriedali jeho vlastné úvahy z rána. "Ďalší zbytočný deň za mnou." Poznamenal do počítača. "A zajtra ma čaká ďalší, rovnako bezvýznamný deň, v bezvýznamnom živote bezvýznamného človeka." Lucas si siahol na čelo pod povrchom ktorého to opäť vrelo. "Načo vôbec existujem ? Aký zmysel má môj život ?" Zaklapnúc notebook, vyšiel na balkón. Potreboval trochu schladieť rozbúrenú myseľ.

Rezidenčná štvrť na Observatory Hill sa po desiatej večer pomaly ukladala na spánok. Na ulici pred domom spočívali autá majiteľov zámožných nehnuteľností, nad ktorými ako anjel strážny, trpezlivo bdel automatický kamerový systém. V zopár oknách sa ešte vždy svietilo. Ruch hektického pondelka pozvoľna ustával, aby sa celý cirkus o pár hodín opätovne rozbehol.

Zakloniac hlavu, Lucas pozrel na hviezdnu oblohu. Bezoblačná noc odhaľovala stovky trblietavých svetov. Z nepredstaviteľných diaľav, ich svetlo sem putovalo dlhé roky. Miliardy hviezd i planetárnych systémov, ktoré nikdy nepreskúma, nepokochá sa ich nádherou, nespozná bytosti tam žijúce, ak nejaké sú. Ako otrok, všemocnou tiažou pripútaný k domovskej Zemi, je len zrnkom prachu, elektrónom, v širom, nekonečnom vesmíre. Frustrovaný vlastnou bezmocnosťou, uvažoval či aj tam, na vzdialených svetoch, existujú bytosti ako on, lámajúce si hlavu, nad zmyslom svojej existencie. Alebo je to celé iba o ňom ? Pretože je, ako to Rob Stone a iní vravia, 'divný' ?

Lucas si spomenul na poobedňajší rozhovor s Joshom. Kamarátovmu vyznaniu, či skôr priznaniu k závidi nad jeho rodičmi nerozumel. Veď mama, a najmä oco mu neustále niečo prikazujú. Vodia ho na obojku ako psíka, cvičenú opičku. Toto rob, a toto nerob, toto smieš, a toto nie. Uč sa, študuj, vzdelávaj sa, športuj, venuj sa hre na klavír, buď slušný, neodvrávaj, choď skoro do postele, tieto filmy nie sú pre teba, na toto si príliš mladý. Len my jediní vieme čo potrebuješ, a ty nás musíš počúvať. Ako poddaný svojho pána. Neradosná realita. A predsa, Josh túžil mať takých rodičov ako on.

A možno je to iba jeho vlastná nevďačnosť. Rozmaznaný jedináčik z dobre situovanej rodiny, ktorý dostal všetko, na čo si kedy spomenul. Materiálne zabezpečený, mama a otec by preň zniesli modré z neba, a on si ich snahu zaistiť mu spokojný život nevážil. Je zlým, skazeným dieťaťom iba preto, lebo nechce, aby zaň rodičia o všetkom rozhodovali

? Ak by mal prísneho otca ako Josh, najskôr by nad podobnými hlúposťami vôbec neuvažoval.

Ale čo ak netúži byť bohatým a úspešným, ako mu to rodičia naplánovali ? Robia snád' materiálne veci človeka šťastnejšieho ? Je jeho život lepší než ten Joshov iba pre výkonný počítač, domáce kino, špičkový mobil či značkový syntetizátor, ktoré má tu vo svojej izbe, a ktoré mu Josh tak závidí ? Stane sa jeho život naplneným, až raz ako úspešný manažér, inžinier či chirurg si bude zadok vyvážať v aute luxusnejšom než to otcovo, a ostatní mu budú ticho závidieť ? Je Connor, **chlapec čo nič nemá**, nešťastný ? Pochádzajúc z chudobných pomerov, otec ho neustále mláti, a matka ich opustila. A predsa... Ako vynikajúci futbalista, požíva rešpekt i obdiv fanúšikov. Na škole ho každý pozná, má kopec priateľov a známych, aj tých čo z neho majú strach. Nik si nedovolí skrížiť mu cestu, krivo naň pozrieť, či dokonca ho uraziť. A ak má tréner Cole pravdu, a Connor to futbalom ozaj niekam dotiahne, stane sa bohatším a úspešnejším, než on, s otcom toľko presadzovaným vzdelaním.

"Život je fraška." Pomyslel si Lucas, vrátiac sa do izby. Musí sa vyspať. Čaká ho ďalší deň. Rovnaký stereotyp, rovnaká fraška.

3. Jennifer

Usadený v prednom kresle luxusného sedanu, Lucas bočným okienkom sledoval ako ubieha cesta. Ranná špička zaplnila ulice a vozidlá obyvateľov náhliacich sa do práce postupovali slimačím tempom. "Ďalší zbytočný deň predom mnou." Pomyslel si skrúseno. Vstanúc neskôr než obvykle, nemal čas uložiť svoje pocity do notebooku. A vlastne, ani nebolo čo. Depresívna nálada zo včerajška pretrvala. Nebyť stretnutia s Joshom, ktorý naň už akiste čaká v triede, nemalo by ho dnes čo potešiť.

Otcove Audi A8 zamierilo k odstavnej ploche na prístupovej ceste pred školou. Lucas nemal rád, keď otec parkoval až na školskom parkovisku, kde by všetky deti videli v čom sa vyváža. Zastaviac, otec pozrel na syna. "Pusa na rozlúčku?" Lucas prevrátil zrak. "Oci, niekto ma uvidí." "Dal som ti 20 dolárov." Pripomenul otec položartom, rozstrapatiac synovi šticu. "Tak, maj sa. Prajem ti príjemný deň." Lucas prikývol, pohotovo vyskočiac z auta, skôr než ho niekto z osadenstva školy uvidí.

Pätnásť minút do zvonenia, keď Lucas vstúpil dnu, trieda ostávala poloprázdna. Neprekvapujúco, Josh už trónil vo svojej, či presnejšie na svojej lavici, očakávajúc príchod priateľa. Nečakajúc naň v parku, a nemajúc doma nič na práci, dorazil skôr. "Ako bolo na klavíri?" Privítal ho namiesto pozdravu. "Fantasticky. Stvrzol som tam dve hodiny. Ešte teraz ma bolia prsty." "Och, pofúkam ti ich." Josh sa načiahol po Lucasovej dlani, no ten ho odstrčil. "Inak, Phills bol opäť v parku. Húľil tam aj s tými dvoma dementmi. Ale uvidel som ich skôr, a radšej som ich obišiel." "Nemal by si tam chodiť sám. Ráno vždy vysedávajú na lavičke a Connor je čisté psycho." "Ja viem. Myslel som, že tak skoro neprídu." Obzrúc sa či ich niekto nepočúva, Josh sa naklonil bližšie, stíšiť hlas. "Napadlo ma či by sme ho nemohli tajne cvaknúť ako chľastá a húľi trávu a poslať to jeho fotrovi, nech ho zmláti. V parku je dosť flekov odkiaľ by to šlo spraviť, aby o nás nevedel." Lucas klesol do lavice, začínuc s vybaľovaním vecí. "Zistil by to. Vie, že tam chodíme. Až tak natvrdlý zas nie je, aby mu nedocvaklo, kto ho bonzol. A potom nás zabije." "Tak to spravíme inde." "A načo? Aby ho foter zmlátil? A čo z toho? Aj tak s tým neprestane. Najlepšie je si ho nevšímať. A keby niečo, od fotra som vytiahol dvacku. Radšej mu ju dám, ako sa s ním srať." Josh nič nepovedal, hoci jeho sklamanie nebolo ťažké uhádnuť. Celý večer si lámal hlavu nad plánom pomsty, na internete prechádzal mapu i fotky Gerard Bergin Park hľadajúc najvhodnejší úkryt, a keď je všetko pripravené, majstrovský scenár jeho odvety Lucas šmahom ruky hodí do koša. Navyše, s moralizujúcim dôvetkom, aby si ho nevšíмали a dvadsať dolárovkou pečatiacou ich kapituláciu. "Asi opäť dostal kázanie od otca." Pomyslel si Josh roztrpčene, a viac tému nerozoberal.

S blížiacim sa zvonením sa trieda postupne zaplňala. Dorazili aj Stone, Fisher či McConnell, no dnes sa ich príchod našťastie zaobišiel bez konfliktov či provokácii. Na prvej hodine matematiky pani O'Connorová zadala niekoľko príkladov rovníc s jednou neznámou. Plne zaujatý ich počítaním, Lucas otvorenie dverí i náhly príchod triednej nezaregistroval, až kým neprehovorila.

"Dobrý deň. Prišla som vám predstaviť vašu novú spolužiačku. Toto je Jennifer, a oddnes bude chodiť do našej triedy." Medzi žiactvom to zašumelo a Lucas konečne podvihol zrak. Uvidiac dievča, zmeravel. Krv mu stuhla v žilách, a hrdlo stiahol krč. Dievča stojace po pravici pani Simonsovej reprezentovalo stelesnenie nádhery.

Hnedé, gumičkou zopnuté, kučeriace sa vlasy jej siahali až po plecia. Výrazné pery nepotrebovali makeup ani chirurgické úpravy, aby pôsobili zmyselne. Hebkú pokožku na tvári nehyzdilo akné typické pre teenagerov v jej veku. Prenikavý pohľad modrastých očí nešlo prehliadnuť. Štíhla, atleticky stavaná, mala na sebe elegantnú, snehobielu blúzku a sukňu po kolená. Cez plece jej prevísal ledabolo prehodený školský vak. Esencia krásy, akú Lucas jakživ nepoznal.

Triedna sa obrátila k Jennifer. "Jen, čo keby si sa nám trochu predstavila a prezradila nám niečo o sebe ? Spolužiaci sú určite zvedaví." Jennifer horlivo prikývla a míkvvou triedou sa rozľahol čarokrásne zvonivý hlas.

"Ahojte, volám sa Jennifer Scottová a oddnes budem vašou spolužiačkou. Pochádzam z New Yorku, ale minulý týždeň sme sa s rodičmi presťahovali do Cambridge, pretože tu oco bude pracovať na univerzite. S mamou sme vybrali túto školu, lebo je blízko a páči sa nám." "To sme radi." Zahlásil Robert Stone, na čo sa celá trieda, s výnimkou Lucasa, zasmiala. Jennifer pokračovala rozprávaním o otcovi archeológovi, mame pracujúcej v realitách, o živote vo veľkomeste i škole kam chodila.

Lucas vnímal prúd slov, no nie ich význam. Sťa počarovaný, zísal na Jennifer ako na zjavenie. Okolitý svet preň prestal existovať a čas stratil na význame. Zmätený chlapec cítil, ako mu srdce búši šialeným tempom a šteklené v hrudi i podbrušku sa stáva neznesiteľným. Pot vyrážal zo všetkých pórov, hoci klimatizácia v triede udržiavala príjemnú teplotu. Kolená, šľachy, väzivo ochabli, a nebyť stola, určite sa zrúti na dlážku. Nepoznané emócie, ktorým nedokázal priradiť správne mená ho plne ovládli, a on im nedokázal vzdorovať.

Po Jenniferinom predstavení sa slova opäť ujala triedna. Spomenula študijné úspechy novej spolužiačky učiacej sa na samé Áčka i účasť na matematickej olympiáde, vyslovila nádej, že pre mnohých z triedy bude príkladom. Josh, netrpezlivo poskakujúc na stoličke to nevydržal a obrátil sa k Lucasovi. "Dobrá kosť, že ? Elliott nekecal." Ako čerstvo prebudený, Lucas otvoril viečka dokorán. Chcel odvetiť, keď ho triedna predbehla. "Pán Foley, neruším vás ?" "Nie." Zapišťal Josh. "Nepochybne aj teba zaujali študijné výsledky Jennifer, a rád sa nimi inšpiruješ, však ?" Zahanbený žiak len prikývol. Triedna ukázala dievčaťu voľné miesto v strednom rade. Iba o lavicu pred Lucasovou, keď zasadla, Lucas ucítil jej parfum. Podmanivá vôňa, snád' konvalinky, dráždila čuchové bunky.

Hodina pokračovala a pani O'Connorová s Tinou Valezovou pred tabuľou lúštili jeden z príkladov. Aj Lucas by mal pokračovať, no nemohol. Ako hypnotizovaný, zísal na spolužiačku, a hoci z pracovitého dievčaťa skláňajúceho sa nad zadaným príkladom videl len jej chrbát, nedokázal odvrátiť zrak.

Tina Valezová, s výdatnou pomocou učiteľky, rovnicu napokon dopočítala a pani O'Connorová sa hotovala vyvolať ďalšieho žiaka, keď uvidela strnulého premianta triedy civejúceho inde než by mal. "Lucas, kam to pozeráš ?" "Na Jennifer." Zvolal Nolan. "Je do nej buchnutý." "On je buchnutý do Josha." Opravil ho Robert, na čo sa celá trieda začala smiať. Jennifer sa obrátila k zvedavcovi, no ten pohotovo sklopil zrak.

"Stone, chceš nám ukázať ako sa ráta rovnica o jednej neznámej ? Mám tu jeden obzvlášť náročný príklad. Ako stvorený pre teba." Robert zavrtel hlavou. "Tak pod' ty Lucas. Aspoň prídeš na iné myšlienky." 'Obzvlášť náročný príklad' talentovaný žiak zvládol hravo a vracajúc sa do lavice, po očku pozrel na Jennifer. Ich pohľady na sekundu splynuli. Lucasovi sa zazdalo, že Jennifer naň žmurkla. Pocítiac zrýchlený tep, čo ak jej len niečo padlo do oka ? Netúžiac po opätovnom napomenutí, po zbytok hodiny venoval pozornosť práci, ani raz nepozrúc k lavici v strednom rade.

Cez prestávku sa väčšina triedy zhĺkla okolo lavice novej spolužiačky, v snahe povyzvedať čo najviac. Lucas po trapase na hodine radšej ostal na mieste. Josh mu zápalisto vykladal o najnovšej hádke so sestrami, otcovom spore so susedom, najnovšom trháku, ktorý sa mu večer podarilo stiahnuť i rannej strkanici pred školu, a ako ju musel riešiť neoblíbený učiteľ fyziky, pán Thomas. Lucas ho počúval len na oko. Napriahnuc sluch, pokúšal sa zachytiť každé slovo z vedľajšieho radu, kde Jennifer práve vysvetľovala ako s otcom archeológom stihla navštíviť Egypt, Mexiko, Južnú Ameriku či Vianočné ostrovy.

"A teraz cez leto možno pôjdeme do Číny pozrieť Čínsky múr." Zahlásila Jennifer, v obkolesení ticho závidiacich spolužiakov. "Ale ešte to nie je isté, lebo oco od septembra začína učiť na Harvarde, a nevie či bude mať čas." "WOW. Chcel by som mať takého otca." Zahlásil Ed Stepanovsky závistlivo. "Mňa naši zoberú maximálne tak do Bostonu..." Viacerí sa nad poznámkou zavalitého, na ježka ostrihaného syna majiteľov miestnej reštaurácie uškrnuli, hoci bolo všeobecne známe, že plne vyťažení pracou, jeho rodičia nemajú časť na školské stretnutia, nieto dovolenky. "A to tam budete robiť vykopávky kostier ?" Zaujímalo útlu Ameliu Munnovú. Jej nadmerne vyvinutá fantázia znásobená pravidelným čítaním všakovakých hororov od Stephena Kinga, až po najhorší brak, aký na Internetu možno nájsť, jej okamžite vnukla predstavu spolužiačky prehrabávajúcej sa medzi lebkami ožívajúcich nebožtíkov. "Nie. Ideme tam iba na výlet. Ale raz som bola s otcom na archeologickej výprave v Chile, kde robili vykopávky, a bola to hrozná nuda. Horúco, ďaleko v púšti, bez Internetu, a oco sa tam celé dni hrabal v zemi." "A pôjdete aj do Kórey ?" Opýtal sa Park Woo, ktorého rodičia ešte pred jeho narodením prišli do USA zo Soulu. "Asi nie. Možno to oco celé zruší, ak nebude mať čas." "A ty máš vážne samé áčka ?" Zmenila tému Kim Kellyová, ktorú učenie nikdy veľmi nebavilo a úmorne dlhé hodiny si pravidelne krátila maľovaním po zošitoch, učebniciach i servítkach, podľa toho čo bolo práve k dispozícii. "Ach..." Povzdychla Jennifer otrávene. "To mama ! Každému to opakuje. To ona učke o tom povedala. Len ma tým strápnuje." "A Áčko máš aj z matiky ?" Opáčila Hannah Friedman. S dlhými blond vlasmi a výrazným makeupom, do dnešného rána, najkrajšie dievča v triede. "Lebo potom by si mi mohla dať opísať." Hannah sprisahanecký kývla k susednej lavici v pravom rade, kde sedáva. Jennifer odvetila tolerantným úsmevom. "A mne by si mohla helfnúť s fyzikou." Pridal vychrtlý Fernando Rodriguez, najnižší a najštíhlejší chlapec v

triede, ktorého obávaný pán Thomas na poslednej hodine vyvolal, a neskončilo to práve najlepšie. "No..." Jennifer zaváhala. "Jasné, ak niečo chcete, kludne sa ma opýtajte. Rada vám to vysvetlím. Mama ma minulý trimester prihlásila na príšernú olympiádu z fyziky, a tak som ju musela dva mesiace drviť. Snád si ešte niečo pamätám."

Prihlúple otázky pokračovali, no aj napriek Joshovmu neustálemu hučaniu, Lucas začul všetko podstatné. A boli to samé dobré správy. Nová spolužiačka neznáša, keď ju mama chváli. Nemá rada, keď za ňu rodičia rozhodujú. Aj napriek excelentným študijným výsledkom sa nimi nepotrebuje zbytočne chváliť a pomoc spolužiakom neodmieta. "Dokonalé." Pomyslel si Lucas.